

U C H W A Ł A nr XXIV/301/2016

**Rady Miejskiej Leszna z dnia 23 czerwca 2016 roku
w sprawie : nadania nazwy ulicy w rejonie ulic Juliusza Kossaka i Wita Stwosza**

Na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 13 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2016 r. poz. 446) Rada Miejska Leszna uchwala, co następuje:

§ 1. 1. Ulicy położonej w rejonie ulic Juliusza Kossaka i Wita Stwosza nadaje się nazwę:

Stanisława Ignacego Witkiewicza

2. Usytuowanie ulicy w terenie określa załącznik do niniejszej uchwały.

§ 2. Wykonanie uchwały powierza się Prezydentowi Miasta Leszna.

§ 3. Uchwała wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym Województwa Wielkopolskiego.

Przewodniczący
Rady Miejskiej Leszna

Sławomir Szczot

UZASADNIENIE

do Uchwały Rady Miejskiej Leszna nr XXIV/301/2016 z dnia 23 czerwca 2016 roku w sprawie nadania nazwy ulicy usytuowanej w rejonie ul. Juliusza Kossaka i Wita Stwosza

W związku z wytyczeniem nowej ulicy oraz nabyciem na rzecz Miasta Leszna jej prawa własności zaistniała potrzeba nadania nazwy.

Biorąc pod uwagę lokalizację ulicy – rejon ulic Juliusza Kossaka, Wita Stwosza, Aleksandra Orłowskiego oraz Włodzimierza Tetmajera wnioskuję o nadanie nazwy Stanisława Ignacego Witkiewicza, nawiązującej do nazw ulic występujących na przedmiotowym obszarze.

Nota biograficzna Stanisława Ignacego Witkiewicza

Wizjoner wyprzedzający epokę, a zarazem dotkliwie rzeczowy prześmiewca. Przenikliwość jego sądów i katastroficznych przepowiedni pozwala go potomnym odkrywać wciąż na nowo. Jest jednym z niewielu polskich twórców, których znaczenie w historii sztuki światowej wciąż trwa i nie słabnie.

Stanisław Ignacy Witkiewicz urodził się 24 lutego 1885 r. w Warszawie. Był jedynym synem znanego malarza, krytyka i publicysty Stanisława Witkiewicza oraz nauczycielki muzyki Marii z Pietrkiewiczów. Dom rodzinny Witkiewicza charakteryzowały głębokie tradycje patriotyczne, ojciec i dziadek uczestniczyli w powstaniu styczniowym z tego też powodu zesłano ich na Syberię. Pierwsze lata życia mały Staś spędził w Warszawie. Choroba ojca Stasia spowodowała przeprowadzkę rodziny do stolicy ówczesnego życia artystycznego – Zakopanego.

Stanisław Ignacy Witkiewicz bardzo wcześnie uznany został za cudowne dziecko. Już w wieku ośmiu lat ujawnił się jego talent literacki. Pod wpływem lektury Szekspira pisał wówczas „komedie”, które sam drukował podkreślając wydawcę „Druk Stasia Witkiewicza. Zakopane 1893” oraz cenę „*Tom jeden kosztuje centa*”. Młody Witkacy co roku zdawał egzaminy w gimnazjum we Lwowie, tam też zdał maturę w 1903 roku. Postanowił wówczas poświęcić się malarstwu, ale podjętych w 1905 roku studiów, w Krakowskiej Akademii, nie ukończył. Do 1913 roku wiódł życie młodego artysty, podróżował do Petersburga, Włoch, Niemiec, Francji, Anglii. Malarstwo Gaugaina i Picassa, z którym zetknął się na zachodzie zrobiło na nim duże wrażenie. Wymienieni malarze wywarli niewątpliwy wpływ na kształt teorii estetycznych Witkacego.

W czasie I wojny światowej wstąpił do gwardii carskiej. Podczas pobytu na wschodzie powrócił do studiów filozoficznych i malarstwa. Zdecydowany wpływ na jego poglądy wywarły dekadentkie i nihilistyczne nastroje rosyjskiej inteligencji i arystokracji sprzed rewolucji oraz sama rewolucja. Witkacy zrozumiał, że jest ona nieuchronną koniecznością. W 1918 roku powrócił do Polski. Zaczął działalność artystyczną, aby uniknąć mylenia go z ojcem przyjął pseudonim Witkacy. W tym samym roku powstał pierwszy dojrzały dramat „*Maciej Korbowa i Bellatrix*”. Witkacy debiutował scenicznie w Teatrze im. Słowackiego w Krakowie, wystawiono tam dramat „*Tumor Mózgowicz*”. Wzbudził on wielkie zainteresowanie zwłaszcza w środowisku krytyków i miłośników teatru.

Z trzydziestu dziewięciu dramatów napisanych przez Witkacego odnaleziono i wydano dwadzieścia jeden, pozostałe znane są jedynie z tytułów bądź fragmentów. W okresie przedwojennym chętnie wystawiano sztuki Witkacego, nie mógł on jednak znaleźć sobie miejsca ani w sztuce ani w literaturze tego okresu. Czytany był jako „genialny ekscentryk”, którego twórczości towarzyszyła aura skandalu i prowokacji. Witkacy czuł się lekceważony i przede wszystkim niezrozumiały, nie przerwał swej artystycznej działalności i wydał kolejno w 1927 roku „*Pożegnanie jesieni*”, a w 1930 „*Nienasycenie*”. Ukoronowaniem twórczości pisarskiej są „*Szewcy*” z 1934 roku. W 1968 opublikowano niedokończoną, ostatnią powieść Witkacego „*Jedyne wyjście*”.

Wrzesień 1939 roku zastał pisarza w Warszawie, ale Witkacy opuścił miasto i udał się wraz z falą uciekinierów na wschód. Dotarł do wsi Jeziory na Polesiu. popełnił samobójstwo 18 września 1939 r.

Opracował:

Wydział Geodezji, Kartografii i Katastru